

Albin Lavtar – stoletnik

Branko Lavtar
Jana Lavtar

Minilo je 100 let.

Mladostna leta

Bilo je davnega leta 1916 v času prve svetovne vojne. V Dolenji vasi je na štiristo let stari kmetiji, po domače Pr Žikovc, živela družina Frančiške in Ignacija Lavtarja. Imela sta petnajst otrok in dvanajsti po vrsti se jima je 5. februarja 1916 rodil sin Albin. Imel je osem sester in šest bratov. V teh letih je otroke pobirala "španka", kot so rekli bolezn, ki je bila neke vrste gripa. Veliko otrok je podleglo hudi bolezni, a ata je bil korenjak in kot tak je dočkal sto let.

Šolski prag je prvič prestopil jeseni leta 1922 v Selcih, kjer je s prav dobrim uspehom zaključil pet razredov osnovne šole. Po končani osnovni šoli je ostal doma na očetovi kmetiji in pomagal pri vsakodnevnih kmečkih opravilih na polju, v gozdu, pri prevažanju lesa ... Dela ni nikoli zmanjkalo in veliko je bilo treba postoriti, da se je številna

družina lahko preživljala, trije od otrok so bili invalidni.

Ata je že v rani mladosti opravljal zahtevna kmečka dela. Tako se je kmalu privadil dela s konjem in "fural" les v Vebrovo skladišče na Trato v Škofjo Loko. Kot nam je pripovedoval, je v letu 1924, star komaj 8 let, s konjem prvič peljal voz desk na Trato. Od doma je odšel že ob pol štirih in se vračal ob enajsti uri dopoldne. Konj je bil vajen te poti, ko sta pripeljala na cilj, je mladi Albin skočil z voza, prijel konja za uzdo in ga pripeljal na prostor za razkladanje lesa. Delavec, ki mu je pomagal razkladati deske, mu je dejal: "Fantek, ali si mami ušel iz zibke?" Velikokrat se je zgodilo, da je v šoli pri pouku zaradi utrujenosti zaspal.

Z 20 leti je bil vpoklican na devetmesečno služenje vojaškega roka v takratno vojsko Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev. Služil je v Gerovem blizu Delnic na Hrvaškem. Po odsluženju vojaškega roka je ostal doma in na očetovi kmetiji pomagal pri kmečkih opravilih vse do pričetka druge svetovne vojne.

Mladi Albin Lavtar.

Žikovčevi s prijatelji pred domačo hišo v Dolenji vasi.

Narodno osvobodilni boj

Ko je prišla druga svetovna vojna, se je kot 25-letni fant, zaveden Slovenec in domoljub, spoznal s partizani – terenci in zanje opravil marsikatero "furo" s konji. V letu 1942 se je povezal z Janezom Lotričem, terenskim delavcem in aktivistom Osvobodilne fronte v Dolenji vasi. 4. maja 1943 leta pa se je prostovoljno pridružil boju proti okupatorju in odšel v partizane. Kot borec je bil razporejen v 1. četo 4. Selškega bataljona Gorenjskega odreda. Ob kadrovskih spremembah v 4. Selškem bataljonu, ki se je v času od 22. do 27. maja 1943 nahajal v taborišču na Podnu pod Ratitovcem, je 22. maja 1943 dobil čin vodnika in partizansko ilegalno ime Dušan. Postavljen je bil za komandirja voda v 3. četi tega bataljona.

Po pripovedovanju in zapisih je sodeloval pri dveh znanih in odmevnih vojaških akcijah. V prvi je vodil transport – spremstvo 90 neoboroženih ljudi na Dolenjsko, 55 mladih Ukrajincev, ki so pobegnili iz taborišča pri Šentjakobu v Rožu na Koroškem na Gorenjsko k partizanom, in neoboroženih novincev in starejših borcev 4. bataljona. Komandir 3. čete je bil tedaj bolan, zato je vodstvo skupine (spremstvo – varovanje skupine) prevzel ata in skupaj z 20 obo-roženimi borci 3. čete odšel na Dolenjsko. Skupina je iz taborišča pri Valentinu pod Lenartom odšla na Dolenjsko 14. junija 1943. Šli so čez Poljansko dolino, na Žirovski vrh, čez mejo, mimo Podlipe, na Ljubljanski vrh do Kureščka. Ta pot je bila izredno dolga, naporna in nevarna. Hodili so večinoma ponoči, saj v Dolomitih tedaj ni bilo partizanskih enot in so ta teren skrbno nadzirale italijanske in belogardistične posadke – enote. Poleg tega je bila pot zahtevna tudi zaradi pomanjkanja hrane in vode. Prvih nekaj dni so jedli enkrat na dan, pozneje le še vsak drugi dan, vodo so na določenih območjih dobili samo iz luž na kolovoznih poteh. Po tej poti so jih vodili kurirji in okrog 25. junija so se pri Pokojišču srečali s patroljo Šerčerjeve brigade in nadaljevali pot proti Travnici gori. Z njihovo pomočjo so si zagotovili hrano v vasi Jurjevica. Tu so se spopadli

z belogardisti, vendar niso imeli nobenih žrtev. 1. julija so v Suhi krajini prišli v taborišče Šerčerjeve brigade. Po isti poti se je ata s 3. četo vračal v taborišče pri Stirpniku do 5. ali 6. julija.

S težkim srcem in z obžalovanjem se je ata spominjal dogodka z neslutnimi posledicami v juliju 1943. 8. in 9. julija 1943 sta dve četi 4. Selškega bataljona taborili na Stirpniku. V tem času je bila v Ojstrem Vrhju in Martinj Vrhju večja enota nemških policistov iz Kranja in domobrancev, ki so se 9. julija popoldne na petih kamionih in z avtobusom vračali proti Škofji Loki. Po ukazu štaba 4. bataljona sta skupaj z legendarnim partizanskim komandantom Blažem Ostrovhrarjem dobila nalogo, da jih napadeta. Četi sta pohiteli v zasedo pod Dolenjo vasjo na Bukovškem polju in napadli nemške policiste in domobrance. Ata je s svojo četo zasedal položaje takoj za sedanjim spomenikom, komandir Blaž pa s svojo četo malo nižje v smeri Bukovice. Pri tem napadu sta bila dva policista ubita, več pa je bilo ranjenih. Nemci so se grozovito maščevali s tem, da so na kraju zasede že 14. julija ustrelili 19 talcev, ki so jih pripeljali iz Begunj.

Dolgotrajna pot na Dolenjsko in nazaj ter slaba obutev je atu pustila boleče zdravstvene posledice. Na nogah je imel rane in žulje, tako da je moral 12. julija 1943 po navodilu zdravnika dr. Janeza Kmeta-Mirka na krajše zdravljenje in počitek ter je bil začasno odpuščen iz enote. Bolnišnica v Ojstrem Vrhju je bila v tistem času zasedena s težkimi ranjenci, tako

Obveščevalci Gorenjskega vojnega področja (ata stoji skrajno levo).

da je bilo zdravljenje prepuščeno njegovi iznajdljivosti. Soseda mu je pomagala s posebnim mazilom, da so se rane hitreje celile. Po ozdravitvi so ga postavili v Transportno četo Gorenjskega odreda za obveščevalca. Glavna naloga čete je bila oskrbovanje bolnišnice Franje. Po živino, hrano in drug potreben material so hodili po celi Gorenjski, celo do Skaručne pod Krvavcem, in ga od tam za bolnišnice in enote Gorenjskega odreda dobavljali (vozili, nosili) od premožnih kmetov. V Selški dolini je do tistega časa šlo za partizane že toliko živine, da so ponekod imeli le še eno kravo. Tako je kot partizan deloval na škofjeloškem in gorenjskem območju.

Septembra 1944 je bil premeščen v obveščevalni oddelek štaba Gorenjskega vojnega področja. Kot obveščevalec je zbiral podatke – informacije o sovražniku (številu, moči, lokacijah, načrtovanih akcijah – ofenzivah), da so se partizanske enote lahko pripravile na boj ali pa izmahnile uničenju oz. nepotrebnim žrtvam. Deloval je na področju Selške doline, od Železnikov do Škofje Loke, in nemalokrat se je znašel v nevarnosti, ko je naletel na nemško ali domobransko zasedo – enoto. Kot obveščevalec je 9. maja 1945 dobil nalogo, da preveri, ali se je sovražnik že umak-

nil iz Škofje Loke. Ko se je s kolesom iz Selc pripeljal v Staro Loko, je še videl začelje kolone sovražnikovih enot, ki so zapuščale območje Škofje Loke. Tako je bil prvi partizan, ki je 9. maja prišel iz Selške doline v že svobodno Škofjo Loko. Po atovem pripovedovanju je bilo to neprecenljivo doživetje, v Stari Loki v cerkvi zvonjenje, na cesti in ulicah ljudje s cvetjem, z zastavami, s hrano in pijačo. Po vrnitvi nazaj v Selca je sporočil, da je sovražnik odšel iz Škofje Loke, in še isti dan je ata s štabom Gorenjskega vojnega področja odšel iz Selc v Kranj, kjer se je štab preimenoval v Komando mesta Kranj in formiral vojni odsek. Po tem je bil maja 1945 dodeljen 4. bataljonu 1. divizije KNO-ja, v kateri je ostal do 25. maja 1946. Sodeloval je v številnih akcijah in borbah, izpostavil bi samo dve, in to napad na Železnike pred zadnjo sovražnikovo ofenzivo in napad na Selca malo pred koncem vojne, ter z veliko srečo dočkal konec vojne.

V intervjuju za neki časnik je nekoč izjavil: "Ko je prišla osvoboditev in konec vojne, kar nismo mogli verjeti, da je prišla svoboda. V nas se je zalezal strah, da v resnici še ni konec morije, in dolgo je trajalo, da je ta strah iz nas le izpuhtel."

Na to obdobje atovega življenja smo vsi njegovi

Zmagovit mimohod Gorenjskega vojnega področja skozi Selca 9. maja 1945 (ata v prvi vrsti skrajno desno).

Ata je prejel dve medalji za hrabrost, red za hrabrost in dva reda zaslug za narod za čas NOB in delo v povojnem obdobju.

otroci in domači zelo ponosni, saj je znal v tako težkih časih ohraniti zdrav razum, razsodno in pošteno delovati za ohranitev in osvoboditev slovenskega naroda izpod okupatorja in njegovih domačih pomagačev.

Za pogum in požrtvovalnost v partizanih je bil ata tudi odlikovan z dvema medaljama za hrabrost in redom za hrabrost.

Prišla je svoboda

Po vrnitvi iz narodno osvobodilne vojske je ostal doma in očetu pomagal pri delu na kmetiji do 30. oktobra 1947.

Kot prekaljenega udeleženca NOB in zanesljivega sodelavca so ga povojne ljudske oblasti poslale na trimesečni tečaj iz gospodarstva in 1. novembra 1947 zaposlile kot uslužbenca pri Okrajnem ljudskem odboru v Škofji Loki kot referenta za odkup živine in poljskih pridelkov. Po razformiranju tega odbora in združitvi okraja v Kranju je bil 1. marca 1948 leta premeščen na Okrajni odbor Kranj, kjer je opravljal enaka dela do 30. novembra 1950. S 1. decembrom 1950 je bil premeščen na Krajevni ljudski odbor Bukovica na administrativna dela uslužbenca, ki jih je opravljal do 30. aprila 1952. Od tam je bil premeščen na Občinski ljudski odbor Selca na enaka dela, ki jih je opravljal do konca februarja 1955.

Za svoj trud, požrtvovalnost, vestno in pošteno

opravljanje svojega dela je bil odlikovan z dvema redoma zaslug za narod III. reda, prejel je pohvale in priznanja s strani ministra za državne nabave Ljudske republike Slovenije in Okrajnega ljudskega odbora Kranj.

Delo v tovarni Niko oz. Iskri Kranj, tovarni elektromotorjev Železniki

V tovarni, ki se je sprva imenovala Niko Železniki, je bil ata zaposlen od 1. marca 1955 do 31. julija 1967. Poklicno pot je v tovarni pričel kot vodja oddelka za delovne odnose, zadnja štiri leta službovanja pa je v tem oddelku opravljal naloge referenta za delovna razmerja. V tem času se je zamenjalo sedem direktorjev. Od tega je najdlje, do leta 1960, ostal Niko Žumer, kasneje pa se jih je v sedmih letih zvrstilo še šest. V času njegovega službovanja se je tovarna združila z Iskro Kranj in preimenovala v Iskro Kranj, tovarno elektromotorjev Železniki.

Naštel bi nekaj pomembnejših aktivnosti atovega obdobja dela na kadrovskega področju. V tem obdobju se je število zaposlenih delavcev s 300 povečalo na 600. V tovarni so vzpostavili oddelek za vajence in letno sprejeli od deset do petnajst novih vajencev, uvedli so poklicno šolo za orodjarje, ključavničarje in strugarje, kasneje pa so se vajenci izobraževali v poklicni šoli v Škofji Loki in Kranju. Glede na potrebe po visoko strokovnem kadru so uvedli sistem štipendiranja za srednje in visoke šole, letno so podelili štipendije desetim štipendistom. Organizirali so prevoze delavcev na delo iz vasi v dolino, najprej s tovornjakom, ki ga je na relaciji Železniki-Dolenja vas vozil Miha Vrhunc. Kasneje so v sodelovanju z Alplesom organizirali avtobusne prevoze s prevoznikom Transturist Škofja Loka, in to po vsej dolini. Delavci so dobili vozne karte in imeli organiziran brezplačni prevoz na delo in z dela. Kasneje so organizirali prevoze tudi za delavce iz hribovskih vasi v Selški dolini. Za delavce so v sodelovanju s sindikatom organizirali izlete po Sloveniji, v Portorožu je podjetje skupaj z drugimi

Prvih deset let tovarne Niko v Egrovem hlevu na Racovniku.

podjetji v Železnikih kupilo zemljišče in delavci so z udarniškim delom zgradili Dom Selške doline za letovanje svojih delavcev. Podjetje Niko je imelo proizvodne obrate in pisarne v Egrovem hlevu na Racovniku, leta 1958 pa je podjetje na današnji lokaciji podjetja Domel zgradilo novo sodobno indu-

strijsko zgradbo, ki so ji rekli Gepl. Vsak delavec je letno moral opraviti 20 do 50 udarniških ur.

Ata je bil znan po tem, da je pri izobraževanju in zaposlovanju otrok veliko pomagal prav kmečkim družinam iz Selške doline. Še danes se tega nekateri spominjajo in so mu hvaležni.

Vodstvo kolektiva.

Vaški odbor Dolenja vas, Vaški odbor in Krajevna skupnost Selca

Vaški odbor Dolenja vas

Ata se je takoj po odpustu iz narodno osvobodilne vojske aktivno angažiral v delu vaškega odbora v domači Dolenji vasi. V obdobju od leta 1958 do leta 1966 so se pod njegovim vodstvom v Dolenji vasi izvedla naslednja komunalna dela: obnovili so most v Kršivniku pred Lukom in v Žabljah, uredili betonski oporni zid pod mostom regionalne ceste Železniki-Škofja Loka ob reki Sori, izdelali kanalizacijo od Žikovca skozi vas do reke Sore, uredili in razširili pot skozi vas za Balančevo hišo, uredili javno razsvetljavo po celi vasi, obnavljali so vaške poti in vodovod. V vaškem odboru Dolenja vas je aktivno deloval do leta 1965, ko se je z družino preselil v adaptirano Oštermanovo hišo v Selca.

Vaški odbor in Krajevna skupnost Selca

Ata se je leta 1967 upokojil, a s tem njegovo aktivno delo ni bilo zaključeno. Svojo udejstvovanje v Krajevni skupnosti Selca (KS Selca), v kateri je že

prej deloval, je le še povečal. V letu 1970 je postal član Vaškega odbora Selca, kjer je bil uveden prvi krajevni samoprispevek za asfaltiranje cest in vaških poti. V letu 1972 je vaškemu odboru uspelo referendumske zadolžitve v celoti izpeljati. Od leta 1974 dalje je bil član sveta Krajevne skupnosti Selca in zadolžen za vodenje Odbora za splošno ljudsko obrambo in družbeno samozaščito ter upravljanje z obrambnimi načrti.

Poleg tega je sprejemal še številne druge zadolžitve: v letu 1973 je bil član odbora za organizacijo proslave ob 1000-letnici Selc, v letu 1977 je bil član organizacijskega odbora za izgradnjo nove osnovne šole v Selcih, v letu 1978 je bil član odbora za proslavo ob 200-letnici šolstva v Selcih, v letu 1980 je bil član odbora za ponovno odkritje spominske plošče dr. Janezu Evangelistu Kreku na Krekovem domu v Selcih.

V najbolj aktivnih letih skoraj ni bilo dejavnosti v Krajevni skupnosti Selca, kjer se ne bi vključeval in aktivno sodeloval. Vse delo je opravljal zastonj, brez povračila za sejnine, na tisoče ur prostovoljnega dela predvsem v dobro in izboljšanje življenja

Ata na zapravljiščku kot "furman" ob praznovanju 1000-letnice Selc leta 1973.

krajanov ter za dobrobit kraja. Za svoje dolgoletno, prostovoljno, prizadevno in uspešno delo je prejel razna priznanja Krajevne skupnosti Selca. Ob njegovem visokem jubileju, 95-letnici življenja, je za svoje delo v Krajevni skupnosti Selca prejel tudi priznanje Občine Železniki za leto 2011.

Družbenopolitično življenje

V družbenopolitično življenje je bil ata vpet že vse od konca druge svetovne vojne. Posvečal se je delu in vodenju takratnih družbenopolitičnih organizacij. Prevezal je funkcije v različnih organih in organizacijah ter društvih. Bil je član številnih odborov v takratni občini Škofja Loka, predvsem v Odboru za splošno ljudsko obrambo in družbeno samozaščito ter v Odboru za vprašanja borcev in invalidov. Vse do aprila 2005 je bil član Združenja borcev za vrednote NOB Škofja Loka, najdlje pa predsednik Krajevnega združenja borcev za vrednote NOB Selca – kar 18 let. V krajevni organizaciji Združenja borcev Selca je bil zelo dejaven na področju ohranjanja vrednot NOB, pri organizaciji proslav in komemoracij, na katerih je bil velikokrat tudi slavnostni

Ata je bil govornik na številnih proslavah, komemoracijah in pogrebih.

govornik. Na teh prireditvah se je zelo rad družil z vojnimi tovariši, s sodelavci iz družbenopolitičnih organizacij in krajevne skupnosti. Vrsto let je ponosno opravljal tudi funkcijo praporščaka krajevnega Združenja borcev za vrednote NOB Selca in skoraj ni bilo proslave borcev v bivši občini Škofja Loka, da ne bi bil s praporom tam prisoten.

Bil je ustanovni član Medobčinskega društva invalidov Škofja Loka, v katerem je deloval vse od ustanovitve leta 1974. S tem je pokazal velik čut do sočloveka, s svojim delom in delovanjem v organih društva je želel pomagati in premagovati težave članov. Sodeloval je kot član izvršilnega odbora

Udeleževal se je številnih prireditev kot "praporščak" (nosilec prapora ZB Selca).

Prejem priznanja občine Železniki za leto 2011.

in vrsto let vodil nadzorni odbor društva. Rad se je udeleževal srečanj in izletov Medobčinskega društva invalidov Škofja Loka ter bil njihov najstarejši član z najdaljšo člansko dobo, 42 let.

Pomembnejše družbenopolitične funkcije, ki

jih je opravljal od povojnega časa do leta 1987, so naslednje: bil je sodnik porotnik Okrožnega sodišča v Ljubljani in nato v Kranju (od leta 1948 do leta 1960), nato štiri leta sodnik porotnik Občinskega sodišča v Škofji Loki, od leta 1948 do leta 1952 je

Srečanje članov krajevnega Združenja za vrednote NOB Selca.

bil član Okrajnega ljudskega odbora v Kranju, član Krajevnega ljudskega odbora Selca od leta 1947 do leta 1952, predsednik Odbora za delo Občine Železniki od leta 1956 do leta 1960, predsednik Šolskega odbora Selca od leta 1962 do leta 1964, predsednik sveta Zavoda za zaposlovanje delavcev v Škofji Loki od leta 1958 do leta 1964, član Sveta za delo Občine Škofja Loka od leta 1965 do leta 1967, član Občinske komisije Škofja Loka za priznanje posebne delovne dobe od leta 1962 do leta 1967, sekretar Območne organizacije Zveze komunistov Selca od leta 1971 do leta 1983, predsednik Komisije za socialno skrbstvo, otroške doklade kmečkim in obrtnim otrokom v Občini Škofja Loka od leta 1972 do leta 1984, član predsedstva Občinskega komiteja Socialistične zveze delovnega ljudstva Škofja Loka od leta 1982 do leta 1986, član Občinskega predsedstva Zveze borcev Škofja Loka in predsednik Socialno-ekonomske komisije Zveze borcev Škofja Loka od leta 1970 do leta 1982, tajnik Krajevnega odbora Zveze borcev Selca od leta 1952 dalje, predsednik Komiteja za splošno ljudsko obrambo in družbeno samozaščito Krajevne skupnosti Selca od leta 1970 do 13. 10. 1987.

Vse našete funkcije ne bi mnogo pomenile, če jih ne bi opravljal človek, kot je bil naš ata, tovariški, delaven, natančen in zanesljiv. Splošno je bilo znano, da je bila vsaka zadolžitve, ki jo je prevzel, tudi dosledno izvedena. Če bi našeli opravljene ure, ki jih je opravil za družbo v skoraj 50-letnem udejstvovanju, bi bilo teh za več kot za 10 let redne zaposlitve. Brez dvoma je na mestu trditev, ki so jo izrekli tisti, ki so z njim delali na družbenopolitičnem področju: "Albin je bil eden redkih Selčanov s tako močnim vključevanjem v družbene dejavnosti. Od njega so se že in bi se še lahko mladi rodovi veliko naučili." Veliko truda in časa je posvetil družbenopolitičnemu delu, za kar mu ni bilo nikoli žal. Rad je delal z ljudmi, ki so bili tedaj v njegovem času delovanja drugačni kot danes. Bili so bolj prijazni in povezani med seboj, bolj zadovoljni, solidarni, tovariški, družbeno odgovorni in tudi veseli.

Za poštrevovalno, vestno in dolgoletno opravljaja

nje dela na družbenopolitičnem področju je prijel številne plakete, priznanja, zahvale, pohvale in naštel bi samo nekaj pomembnejših: red zaslug za narod III. stopnje (leta 1957), malo plaketo občine Škofja Loka (leta 1974), priznanje Republiškega sekretariata za ljudsko obrambo za delo na področju splošne ljudske obrambe in družbene samozaščite (leta 1978), plaketo zveznega odbora Zveze združenj borcev Jugoslavije z dne 4. julija 1979, priznanje za 35-letno delo v Zvezi komunistov Jugoslavije ob 60-letnici njene ustanovitve v Škofji Loki 25. junija 1979, red republike z bronastim vencem (ukaz predsednika Republike z dne 16. 12. 1981).

Redno se je udeleževal izletov, srečan in proslav invalidov, borcev in upokojenecv, dokler mu je zdravje to dopuščalo.

Družina

Že v času druge svetovne vojne je ata prijateljeval z Brnkovo Milko iz Ševelj, decembra 1942 se jima je rodil prvorojenec Bine oz. uradno Albin mlajši. Po vojni, 4. avgusta leta 1945, sta se tudi poročila. Kmalu se je rodila prva hči Marija. Takoj po vojni je družina stanovala na očetovi rojstni kmetiji Pr Žikovc, potem se je začasno preselila v Selca k Štefanu in potem spet nazaj v Dolenjo vas v najemniško stanovanje na Hudn k Bizjaku. V tem času sta se rodili še hčerki Milenka in Francka ter najmlajši

Poročna slika ata in mame, 4. avgust 1945.

Atova družina, žena Milka, hčerke Metka, Milena in Francka ter sinova Bine in Brane s partnerji.

sin Branko. Leta 1956 pa je ata od Občine Železniki kupil Oštrmanovo hišo v Selcih in tam se je družina dokončno ustalila. Po nakupu hiše je aktivno pristopil k reševanju stanovanjskega problema. Za podnajemnike, ki so ob nakupu hiše v Selcih imeli veljavno najemniško pogodbo, je v sodelovanju z njimi zagotovil nadomestna stanovanja in hkrati

v delu hiše, ki ni bil naseljen s strankami, pričel z adaptacijo. Pri delu mu je pomagala vsa družina, sorodstvo, predvsem pa hčeri Milenka in Francka. Mama in najstarejša hči Marija pa sta večinoma skrbeli za stanovanje in hlev v Dolenji vas. V tem času se je njegov najstarejši sin Bine že osamosvojil in si ustvaril svojo družino v Dolenji vasi na Hudnu.

Ata in mama z vnuki v Ravnikih.

29. novembra 1965 se je družini le uspelo preseliti v svojo adaptirano hišo, kjer biva danes Branetova družina, in poleg nje v svoji hiši še Marija – Metka z možem Petrom. Vsi njegovi otroci imamo družine in živimo v Selcih oz. Selški dolini. Ata je vsem otrokom pomagal pri reševanju stanovanjskega problema, graditvi ali adaptiranju stanovanjskih hiš in hčeri Mileni pri delu na kmetiji v Podlonku. Doma v Selcih je pomagal tudi z varovanjem vnukov in vnukinj ter s spremstvom v vrtec in šolo. Leta so minevala, rodilo se je 17 vnukov, 24 pravnukov in že 5 prapravnukov. Družine se družimo na praznovanjih – raznih obletnicah in rojstnih dnevih, krstih, birmah vnukov in pravnukov ter raznih srečanjih na nedeljskih piknikih. Veselim družinskim dogodkom je sledil še žalostni. Pred enajstimi leti je atu umrla žena in naša draga mama Milka.

Po upokojitvi je ata veliko pomagal pri delu in gospodarjenju na domači – svoji rojstni kmetiji sestri Urši in nečaku Vinku v Dolenji vasi in pomagal z delom pri graditvi hiš nečakom sestre Angele v Ševljah. Nikoli ni odklonil kakršne koli pomoči, saj tega ni poznal oziroma ni nikoli rekel ne.

Hobiji, prosti čas

V prostem času se je rad vozil z motorjem, ki sta si ga delila s sinom Binetom. Kasneje je motor zamenjal z mopedom petbrzincem. Avtomobila pa ni imel nikoli in tudi izpita ni opravljal.

V posebno veselje pa so mu bili golobi, ki jih je gojil že njegov oče, in ta mu je vzbudil veselje do njih. Ata je imel svoje golobe že na očetovi kmetiji, potem v Selcih in nato v Ravnikah, na lepi parceli sredi gozda, ki jo je podedoval od domače Žikovčeve kmetije. Tam je imel tudi košček njive, na kateri je gojil zelenjavo in krompir. Skrbel je, da je bila trava pokošena in njiva obdelana, gozda pa je ravno toliko, da je lahko pripravljal tudi drva za kurjavo. V Ravnikah je zelo rad prirejal letne piknike za svojo družino, sorodnike in prijatelje.

Do svojega 98. leta je redno enkrat tedensko igral

Zelo rad se je ukvarjal z golobi.

tarok s Pikcovima bratoma Tonetom in Rudijem ter njegovo prijateljico izmenično v Kališah in naslednji teden v Selcih.

Ata je bil skoraj 20 let tudi inkasant RTV-naročnine za spodnjo Selško dolino in hribovske vasi. Zanj je bilo znano, da je ljudem že takrat omogočil plačilo na obroke: "Boš pa plačal, ko boš imel denar, bom prišel mimo."

Praznovanje 100-letnice

Dan pred stotim rojstnim dnevom smo atu pred njegovo hišo v Selcih namestili 20 metrov visok mlaj. Postavitev sta strokovno izvedla Franc in njegov sin Jure Pohleven s pomočjo vseh domačih in Bašeljnovih sosedov. Pravo slavlje pa smo domači atu pripravili v soboto, 6. februarja 2016, v Taverni Roven v Selcih. Udeležilo se ga je skoraj sto ljudi, domačih, sorodnikov in prijateljev. Častitljivi rojstnodnevni številki je nazdravil tudi župan Železnikov mag. Anton Luznar z ženo Majdo. Domači smo mu pripravili krajši program, za glasbeni del programa je skrbel Janez Triler, član Slovenskega okteta, utrinke s prireditve pa je ujel v aparat fotograf in tudi atov sorodnik Aleksander Čufar. Na domačem domu so ata ob njegovi stotici obiskali in mu čestitali še predstavniki občine Železniki, Krajevne skupnosti Selca, Združenja borcev za vrednote NOB občine Železniki, Društva upokojencev Selške doline, Območne organizacije Rdečega križa, Medobčinskega društva invalidov Škofja Loka, prijatelji in soborci iz vojnega časa.

Prihod na praznovanje.

Slavljenec v družbi domačih in povabljenih.

Ko smo praznovali njegov visoki jubilej, ni kazalo, da se mu bo življenje tako hitro izteklo. Ata je umrl 6. aprila 2016 na domačem domu v krogu svojih otrok in domačih.

Na zadnjo pot smo ga v velikem številu njegovi otroci z družinami, sorodniki, sovaščani in prijatelji pospremili 10. aprila 2016 na pokopališču v Selcih.

